

Sygn. akt II UK 405/19

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku Z. S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w W.
o datę podjęcia wypłaty emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 2 grudnia 2020 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 18 czerwca 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Z.S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych
[...] Oddziału w W. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 maja 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W., wykonując wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 16 lutego 2017 r., przyznał Z. S. emeryturę od 19 sierpnia 2013 r. i podjął jej wypłatę od następnego dnia po ustaniu stosunku pracy, czyli od 1 kwietnia 2015 r.

Wyrokiem z dnia 25 sierpnia 2017 r., w sprawie XIV U (...), Sąd Okręgowy oddalił odwołanie Z. S. od powyższej decyzji.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 18 czerwca 2019 r. oddalił apelację ubezpieczonego od powyższego wyroku.

W sprawie ustalono, że Z. S. wystąpił 19 sierpnia 2013 r. z wnioskiem o emeryturę. Decyzją z dnia 11 września 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W. odmówił Z. S. prawa do emerytury. Wyrokiem 16 lutego 2017 r. Sąd Okręgowy w W. zmienił tę decyzję w ten sposób, że przyznał Z. S. prawo do emerytury poczynawszy od dnia złożenia wniosku. Z. S. rozwiązał umowę o pracę 31 marca 2015 r., po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego. Decyzją z dnia 10 maja 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W., wykonując powyższy wyrok, przyznał Z. S. emeryturę od 19 sierpnia 2013 r. i podjął jej wypłatę od następnego dnia po ustaniu stosunku pracy, czyli 1 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że w świetle dotychczasowego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, ograniczenie prawa do uzyskania świadczeń emerytalno-rentowych w sytuacji uzyskiwania innych dochodów, w tym wynagrodzenia z tytułu pracy, jest co do zasady dopuszczalne. Zawieszenie lub ograniczenie tych świadczeń nie powinno jednak przekraczać określonej miary i podlega ocenie z punktu widzenia zasady proporcjonalności i niearbitralności. W tak wyznaczonych granicach ustawodawca ma swobodę określenia konkretnych przesłanek zawieszania lub ograniczania świadczeń emerytalno-rentowych przez osoby uzyskujące dodatkowy dochód lub wynagrodzenie. W ocenie Sądu Apelacyjnego, art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 53 ze zm.) - w sytuacji emerytów, którzy uzyskali tak jak skarżący prawo do emerytury po 1 stycznia 2011 r. - nie narusza standardów konstytucyjnych (art. 65 ust. 1, art. 32 ust. 1 Konstytucji RP).

Ubezpieczony zaskarżył skargą kasacyjną powyższy wyrok i zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, a mianowicie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 2, art. 45, art. 67 oraz art. 77 Konstytucji RP, „polegające na wywiedzeniu, że wykładnia powołanego wyżej przepisu ww. ustawy w kontekście ograniczenia prawa do emerytury w sytuacji uzyskiwania dochodów obejmujących wynagrodzenie za pracę, każdorazowo i automatycznie prowadzi do zawieszenia wypłaty tego świadczenia, podczas gdy zasady proporcjonalności i nie arbitralności wynikające z zasad konstytucyjnych

stosowania prawa wymagają, aby wykładnia tego przepisu uwzględniała każdorazowo okoliczności faktyczne towarzyszące zawieszeniu wypłaty świadczenia emerytalnego, innymi słowy aby zawieszenie to nie ulegało automatycznie lecz uwzględniało fakt, że w określonych sytuacjach uprawniony pozostaje/może pozostawać w niepewności co do przyznania mu świadczenia emerytalnego (ryzyko), a w konsekwencji podejmując lub kontynuując pracę nie powinien ponosić ujemnych skutków takiego zachowania (ryzyka).”.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na to, że w sprawie zachodzą istotne zagadnienia prawne i jednocześnie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, ponadto skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Istotne zagadnienia prawne, jak twierdzi skarżący, sprowadza się do „odkodowania faktycznej intencji ustawodawcy ujętej w brzmieniu art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zakodowana w tym przepisie norma prawna odnosi się do szerszej i wieloaspektowej materii, tj. problematycznego zagadnienia prawa do emerytury w kontekście gwarancji konstytucyjnych wynikających między innymi z art. 45, art. 67 oraz art. 77 Konstytucji RP. Zawieszenie prawa do emerytury, o jakim mowa w tym przepisie, nie może być rozumiane jako mechanizm działający automatycznie, nieuwzględniający żadnych ograniczeń. Oczywiście przy tym, zdaniem skarżącego jest, że konstytucyjne zasady proporcjonalności i niearbitralności norm prawa doznają w sposobie redakcji oraz interpretacji art. 103a uszczerbku gdy się zważy, że różnicują sytuację osób, które podjęły ryzyko zatrudnienia/pozostawania w zatrudnieniu w okolicznościach niepewności co do przyznania prawa do emerytury lub osób, które (dla wyłączenia powyższego ryzyka) choćby na jednej dzień rozwiązały stosunek pracy z dotychczasowym pracodawcą.”

Dalej skarżący wywiódł, że: „Przykład niniejszej sprawy dowodzi, że przepis mieszczący się w dyspozycji z art. 103a ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych może wymagać wykładni z uwagi na istnienie poważnych wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie sądów. Okazuje się bowiem, że w zasadzie w identycznych (do niniejszej) stanach faktycznych,

Sądy stosują - interpretują ww. przepis odmiennie. W tym miejscu przypomnieć należy, iż w zbliżonym do niniejszej sprawy stanie faktycznym, w wyroku z dnia 22.02.2007r. (I UK 229/06 - OSNP z 2008 r. nr 5-6 poz. 80) Sąd Najwyższy stwierdził, że w przypadku ustalenia prawa do emerytury orzeczeniem organu odwoławczego, zawieszenie jej wypłaty na podstawie art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.) nie może nastąpić przed dniem ustalenia nabycia prawa do emerytury w decyzji organu rentowego. Wprawdzie orzeczenie to zapadło w kontekście nieco innego brzmienia adekwatnej normy prawa, jednak aksjologicznie oraz interpretacyjnie dotyczy identycznego zagadnienia natury faktycznej i prawnej."

Według skarżącego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na wadliwe zastosowanie przepisów prawa materialnego, tj. „przede wszystkim art. 103a ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w obrocie prawnym istnieje orzeczenie, które nie odpowiada poczuciu sprawiedliwości oraz wyznacza niebezpieczne standardy funkcjonowania obrotu prawnego, w tym funkcjonowania ZUS."

Organ rentowy, w odpowiedzi na skargę kasacyjną, wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, a przypadku przyjęcia jej do rozpoznania - o oddalenie skargi kasacyjnej oraz o zasądzenie od ubezpieczonego na swoją rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wstępnie należy przypomnieć, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna (podobnie jak uprzednio kasacja) nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

Skarżący powołał się na przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c., wiążąc je z art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Odnosząc się do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., należy zauważyć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika ona zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPIUS 2002 nr 20 poz. 494; z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134).

Przez istotne zagadnienie prawne, na które powołuje się skarżący, należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku. Musi więc ono pozostawać w związku ze sprawą (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 293/11, LEX nr 1214577; z dnia 24 lutego 2005 r., III PK 6/05, LEX nr 513003). Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Z przedstawionego przez wnoszącego skargę istotnego zagadnienia prawnego musi jednak wynikać, jaki jest konkretny problem prawny, na czym polegają istotne wątpliwości (na przykład interpretacyjne), na czym polega rozbieżność w orzecznictwie i jakich kwestii owa niejednorodność dotyczy. Sformułowane zagadnienie winno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, przez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z

dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147, z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883).

Z kolei odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (tak: postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151; z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231).

Biorąc powyższe pod uwagę, tak ujęte w skardze kasacyjnej przesłanki wzajemnie się wykluczają. Nie można bowiem twierdzić, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (co ma miejsce wówczas, gdy stwierdzone naruszenia prawa są widoczne na pierwszy rzut oka, bez pogłębionej analizy prawnej) i że jednocześnie w sprawie występują poważne zagadnienia prawne, które wymagają zaangażowania Sądu Najwyższego w dokonanie pogłębionej interpretacji niejasnych przepisów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). To co ma świadczyć o oczywistej zasadności skargi, nie może być jednocześnie ujmowane jako podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., gdyż jeżeli występuje istotne zagadnienie prawne albo poważny problem świadczący o potrzebie wykładni przepisu, to nie można jednocześnie twierdzić, że z tych samych przyczyn skarga jest oczywiście uzasadniona, jako że twierdzenie o oczywistej zasadności skargi pozostaje wówczas w kolizji z problemami prawnymi warunkującymi pierwszą i drugą podstawę przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2012 r., I UK 118/12, LEX nr 1675225). Zatem nie do pogodzenia z oczywistą zasadnością skargi jest formułowanie w niej zagadnień prawnych, wymagających rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy lub wskazywanie na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2011 r., II UK 24/11, LEX nr 1365662).

Należy też podkreślić, iż nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), analogicznie jak nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 3 marca 2020 r., II PK 36/19, LEX nr 3034647; z dnia 12 maja 2020 r., I UK 128/19, LEX nr 3026475; z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578; z dnia 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17, LEX nr 2495968; z dnia 10 kwietnia 2018 r., II PK 143/17, LEX nr 2525398; z dnia 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17, LEX nr 2486162; z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 33/18, LEX nr 2508114; z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5).

Jeśli chodzi o zagadnienie prawne, to przedstawiony w tym zakresie wywód jest niejasny. Domyślać się jedynie można, że skarżący swoją sytuację (wieloletni proces o emeryturę i niepewność co do jej uzyskania) zrównuje z sytuacją osób, które skutecznie nabyły i zrealizowały prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. a musiały, na podstawie art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 257, poz. 1726 ze zm.) w związku z art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, poddać się nowej, mniej korzystnej dla nich treści ryzyka emerytalnego, skoro odwołuje się do argumentacji zawartej w wyroku Trybunału z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2/12 (OTK-A 2012 nr 10, poz. 121). Argumenty Trybunału nie mogą dotyczyć osób, które przeszły na emeryturę w czasie, gdy obowiązywał art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (co dotyczy skarżącego) a w skardze nie przedstawiono żadnej argumentacji jurydycznej, która mogłaby stanowić uzasadnienie takiej tezy (o podobieństwie sytuacji osoby prowadzącej wieloletni proces o emeryturę z sytuacją emerytów, którzy zostali zaskoczeni nową regulacją powodującą zawieszenie świadczenia). Zatem w

rzeczywistości skarżący nie sformułował zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Odnosząc się do postulowanej potrzeby wykładni art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, trzeba podkreślić, że w zakresie w jakim on znajduje zastosowanie do sytuacji wskazanej przez skarżącego, a więc w sytuacji potwierdzenia uprawnień emerytalnych dopiero w postępowaniu odwoławczym (sądowym), wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 marca 2011 r., II UK 299/10 (LEX nr 817535). W wyroku tym Sąd Najwyższy wyjaśnił, że celem art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest uniemożliwienie ubezpieczonemu równoczesnej realizacji prawa do emerytury przez jego wypłatę z osiągnięciem jakiegokolwiek przychodu z tytułu zatrudnienia kontynuowanego po nabyciu prawa do emerytury u pracodawcy, na rzecz którego realizowali je przed nabyciem prawa do wymienionego świadczenia. Innymi słowy, osoba ubiegająca się o emeryturę i pozostająca w zatrudnieniu musiała liczyć się z tym, iż z dniem spełnienia wszystkich ustawowych warunków niezbędnych do nabycia prawa do wnioskowanego świadczenia wprowadzi prawo to uzyska, jednakże realizacja tego prawa na jej rzecz (wypłata świadczenia) nastąpi dopiero wówczas, gdy rozwiąże ona stosunek pracy łączący ją z pracodawcą (pracodawcami), na rzecz którego świadczyła pracę bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. W przeciwnym razie prawo do emerytury ulegnie zawieszeniu, skutkując wstrzymaniem jego realizacji do czasu rozwiązania stosunku pracy. Sąd Najwyższy jednocześnie podkreślił, że nie jest istotny fakt, czy potwierdzenie spełnienia ustawowych przesłanek nabycia prawa do emerytury nastąpi już w toku postępowania administracyjnego przed organem rentowym, czy też dopiero w następstwie ustaleń dokonanych w postępowaniu sądowym wszczętym na skutek odwołania wniesionego od decyzji organu rentowego odmawiającej przyznania prawa do emerytury. Powyższe stanowisko zostało potwierdzenie w późniejszych orzeczeniach Sądu Najwyższego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2017 r., III UK 227/16, LEX nr 2428285 i przywołane tam orzecznictwo). Podkreśla się w nim także i to, że okoliczność, że część ubezpieczonych ubiegających się o prawo do emerytury uzyskuje to prawo niezwłocznie, a część dopiero w

następstwie orzeczenia organu odwoławczego, nie stanowi istotnej cechy różnicującej, która w świetle zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji uzasadniałaby odmienne (uprzywilejowane) traktowanie tej drugiej grupy osób przez umożliwienie im równoczesnej realizacji prawa do emerytury przez jego wypłatę przy osiągnięciu jakiegokolwiek przychodu z tytułu zatrudnienia kontynuowanego po nabyciu prawa do emerytury u pracodawcy, na rzecz którego realizowali je przed nabyciem prawa do wymienionego świadczenia. Przypomnieć bowiem należy, że w myśl tej zasady wszystkie podmioty prawa, charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną (relewantną), powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań, zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących; podmioty różniące się mogą być natomiast traktowane odmiennie. Jedynie w wyroku z dnia 22 lutego 2007 r., I UK 229/06 (OSNP 2008 nr 5-6, poz. 80) Sąd Najwyższy wyraził częściowo odmienny pogląd prawny, wyjaśniając, że "w przypadku ustalenia prawa do emerytury orzeczeniem organu odwoławczego, zawieszenie jej wypłaty na podstawie art. 103 ust. 2a ustawy (...) o emeryturach i rentach (...) nie może nastąpić przed dniem ustalenia nabycia prawa do emerytury w decyzji organu rentowego". Jednakże, jak wskazano wyżej, pogląd ten jest odosobniony na tle przedstawionego wyżej i dominującego stanowiska Sądu Najwyższego.

Z przedstawionych względów nie można uznać, że Sąd drugiej instancji dopuścił się kwalifikowanego naruszenia art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji. O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265) oraz art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.